

Ægteskabet er først og fremmest en ren borgerlig Institution, som derfor ogsaa bør stiftes paa en for alle ensartet Maade under de borgerlige Myndigheders Kontrol, og vil nogen tillige have givet deres Ægteskab en religiøs Indvielse, maa det blive deres private Sag, der er uden Betydning for Ægteskabets borgerlige Gyldighed. Under de af Statsministeren med Kommissionen førte Forhandlinger har denne imidlertid bestemt fastholdt sit tidligere Standpunkt og særlig henvist til, at dette nu ogsaa er trængt igennem baade i Norge og Sverige, skønt Regeringen i førstnævnte Land oprindelig foreslog den obligatoriske Ordning, og desuden ved Lov af 26. Oktober 1917 er blevet anerkendt paa Island. Under Hensyn hertil har man fundet det rettest at imødekomme Kommissionens Ønsker ved som Bilag til Forslaget at lade trykke Kap. III og IV, saaledes som disse maatte lyde, saafremt den valgfri Ordning skulde gælde.

Da der nu overalt i Købstæderne vil findes folkevalgte Borgmestre, er det fundet naturligt, at disse skal være Giftefogder. Dette er derfor bestemt i Forslaget.

ad § 47 og § 124.

§ 47 er bragt i formel Overensstemmelse med § 124, af hvilken 2det Stykke har maattet flyttes hen i Kap. XVII. § 194 af Hensyn til, at den deri indeholdte Regel efter Sammenarbejdningen af de to Udkast maa gælde hele Loven og ikke alene dennes Kap. XII.

ad § 99.

Ordene „som Særeje“ i Kommissionsudkastet af 1913 § 48 maa udgaa, da Reglen ligefuldt bør gælde, hvis Gaven er skænket som Gifteeje. Denne Ændring er foreslaaet af Kommissionen.

ad §§ 106 og 108.

Da den administrative Afgørelsesmaade ved Separation og Skilsmisse er den tilvante og paa Grund af sin Hurtighed, Diskretion og Billighed frembyder store Fordele, har man ikke ment i saa vidt Omfang som i Udkastet foreslaaet at burde afskære Bevillingsvejen. Det er heller ikke uden Betænkelighed paa een Gang at undrage saa betydningsfulde Anliggendes Bedømmelse den Erfaring og Sagkundskab, som Administrationen har opnaaet i Behandlingen af disse Sager, og som først efterhaanden kan erhverves af Underdomstolene. Paa den anden Side taler Hen-

synet til, at det drejer sig om Afgørelsen af en Retstvist mellem private stærkt for den judicielle Afgørelsesmaade. Ministeriet har da valgt i visse Tilfælde at foreslaa Bevillingsvejen holdt aaben, naar Parterne er enige derom. I saa Fald sker der ingen Til sidesættelse af Hensynet til deres Krav om Domsafgørelse af deres Retstvistigheder.

ad § 118.

Efter Kommissionsudkastet ligesom efter de norske og svenske Love er der alene givet Adgang til at give en Ægtefælle Erstatning for Skilsmisse, hvor denne umiddelbart indtræder, ikke derimod, naar der er gaaet Separation i Forvejen. Dette beror paa, at Separation kun er bestemt til at være en foreløbig Tilstand, og at det derfor ikke skulde være heldigt allerede ved Separationen at gribe saa stærkt ind i Ægtefællernes Forhold, som det vilde ske ved Fastsættelsen af en Erstatning; ved den senere indtrædende Skilsmisse kan Erstatning ikke gives allerede af den Grund, at den meddeles administrativt. Desuden er det vanskeligt til dette senere Tidspunkt at bedømme Skyldspørgsmaalet. Imidlertid kan det ikke nægtes, at der ved de Tilfælde, der giver Anledning til Separation, kan foreligge en næsten lige saa grov Krænkelser af den anden Ægtefælle, som hvor umiddelbar Skilsmisse gives. I den norske Lov af 31. Maj 1918 bødes der noget herpaa ved at der i § 54 gives Adgang til at dele Boet paa samme Maade som ved Omstødelse, men hvor der intet Bo er eller hvor denne Delingsmaade ikke er til Gavn for den forurettede Ægtefælle, hjælper denne Regel ikke. I det nye svenske Udkast er det derfor foreslaaet, at der skal kunne gives den forurettede Ægtefælle Erstatning ved den efter Separationen følgende Skilsmissesag, og i Overensstemmelse hermed foreslaas det her, at der, naar Skilsmissebevillingen er meddelt efter en Separation, der er givet under Forhold, hvorved den ene Ægtefælle grovt har krænket den anden, skal kunne anlægges Sag om Erstatning inden 6 Maaneder efter Skilsmissen. Man har iøvrigt formuleret hele Reglen saaledes, at det ikke skal være en Betingelse for at tilkende Godtgørelsen, at Separationen eller Skilsmissen skal være givet netop paa Grund af de særlig krænkende Forhold, men det skal være tilstrækkeligt, at disse er konstateret at have foreligget. Denne Ændring er foreslaaet af Kommissionen.